

**Ομιλία του Καθηγητή Δ. Καλιαμπάκου, Συντονιστή της Ομάδας έργου
του ΕΜΠ για την αναστήλωση της Γέφυρας Πλάκας, στο πλαίσιο της
εκδήλωσης βράβευσης της αναστήλωσης της Γέφυρας Πλάκας από την
Europa Nostra**

Το Γεφύρι της Πλάκας

Πρωτομάστορα,
στήσαμε ξανά το γεφύρι σου.
Με σεβασμό στην τέχνη
και θαυμασμό για το κατόρθωμά σου.
Ακολουθήσαμε πιστά τα βήματά σου,
ακόμη κι αν έπρεπε,
συχνά πυκνά,
να μαντέψουμε τα ίχνη τους.
Δε νοθέψαμε τη τέχνη σου,
με βεβαιότητες και ευκολίες σημερινές.
Την πέτρα που πιστεύεις,
τη δούλεψαν άνθρωποι απλοί,
τεράστιοι.
Όπως και τότε.
Κι αν κάποιοι είχαν άλλο χρώμα,
κι άλλη λαλιά,
μοίρα σκληρή τους έριξε σε αυτόν τον τόπο.
Αλλά εσύ ξέρεις από αυτά.
Ξέρεις από μπουλούκια.
Ο πόνος και ο κόπος δεν έχουν χρώμα.

Παλιοί Ηπειρώτες, πατριώτες.
Δεν αφήσαμε το καμάρι σας,
χτισμένο με μόχθο και μιντάτι,
να το καταπιεί η μαύρη λησμονιά.

Μονιάσαμε,
γιατί ήταν βαριά η σκιά σας,
κι έπρεπε να φανούμε αντάξιοι.

Άραχθε, θεέ.

Γεφυρώσαμε,
αδελφώσαμε τις όχθες σου.

Δεν σε νικήσαμε.

Ούτε μπορούμε, ούτε το προσπαθήσαμε.

Ξέρουμε ότι έχεις τη δύναμη
να πνίξεις την έπαρση και την αλαζονεία,
την ανθρώπινη,
σε μια στιγμή.

Ταπεινά,

ζητάμε να δεχτείς τούτο το έργο μας,
στέμμα στην άγρια ομορφιά σου.

Πολυτεχνίτες, ΕΜΠίτες,
κάναμε το καθήκον μας.

Στα δύσκολα, μπροστά!

Ακούγεται ακόμη στις ψυχές μας

το κατευόδιο των Μετσοβιτών θεμελιωτών,
πως για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία,
χρειάζεται «εν λαμπρόν Πολυτεχνείον».

Συνοδοιπόροι στο έργο τούτο,
ισάξιοι στην προσφορά,
εφάμιλλοι στο πάθος,
τα καταφέραμε.
Νικήσαμε τις δυσκολίες
που ξεφύτρωναν
σαν τα κεφάλια της λερναίας ύδρας.
Νικήσαμε και τους εαυτούς μας,
και βγήκαμε, όλοι μαζί,
λίγο ψηλότεροι.

Τζουμερκιώτη,
εσένα που ξεπήδησαν από τα στήθη σου
τα λόγια τα βαριά,
«καλύτερα να έπεφτε το σπίτι μου, παρά το Γεφύρι».

Άνθρωπε του λαού,
σε κάθε γωνιά της χώρας,
που ράγισε η καρδιά σου
εκείνη τη μέρα.
Αλλά από τότε,
ούτε στιγμή,
δεν συμφιλιώθηκες με το χαμό.

Εσύ, πρώτους από όλους,
εσύ,
ανέστησες το Γεφύρι.

Άνθρωποι μελλοντικοί.
Ας είναι αυτή η στιγμή,
ο κόμπος,
που ενώνει ξανά το σπασμένο σχοινί,
ανάμεσα στο χθες και στο αύριο.
Είθε να μοιάσουν πιο πολύ,
στο σεβασμό της φύσης
και του απλού ανθρώπου τη μεγαλοσύνη.

Δημήτρης Καλιαμπάκος

2/10/2021